

Jézus szavai emlékeztetnek minket arra, hogy igyekezzünk tanítványként hitelesen képviselni őt a világban, még akkor is, ha ez kihívásokkal jár. Bár ma talán nem zárnak ki bennünket zsinagógákból, és életünket sem veszélyezteti közvetlenül hitünk megvallása itt Európában, a tanúságtétel ma is kihívást jelent a mindennapokban. A modern világ nem mindig fogadja szívesen az evangélium örömhírét, és sokszor közömbösség vagy szkepticizmus fogadja a hit megnyilvánulásait. De mit is jelent valójában tanúságot tenni?

Évekkel ezelőtt hallottam ezt a gondolatot, és nagyon megfogott: „Ne beszélj Istenről, csak ha kérdeznek, de élj úgy, hogy kérdezzenek!” Tanúságot tenni nem elsősorban szavakban, hanem tettekben, életformában kell. Az evangéliumot nemcsak hirdetni kell, hanem élni is. Egy hitelesen élő keresztény élete önmagában is meghívás a hitre. Az önzetlen szeretet, a megbocsátásra való készség – ezek a jelek, amelyek felismerhetővé teszik bennünk Krisztust.

Az evangéliumi tanítás gyakran szembe megy a 21. század értékrendjével. Az önérdek előtérbe helyezése, a siker mindenáron való hajszolása, vagy éppen a közömbösség kultúrája nem kedvez annak, hogy az evangélium szellemében éljünk. Tanúságot tenni Jézusról azt is jelenti, hogy olykor csendben vállaljuk a kritikát, az elutasítást vagy akár a gúnyt is, és mégis kitartunk szeretetünkben.

Jézus sosem erőltette magát senkire, hanem hívott és meghívott – a tanúságtétel nem kell, hogy kéretlen hittérítés legyen. A mi feladatunk sem az, hogy szavakkal győzzünk meg másokat, hanem hogy a példánk által juttassuk el másokhoz az evangélium örömhírét. Ha őszintén, hitelesen élünk, a világban óhatatlanul feltűnik „valami más” – a Lélek munkája bennünk.

Ez a tanúságtétel felelőssége: hogy életünkkel mutassuk meg, milyen öröm és béke fakad az Istennel való kapcsolatból. Nem azért élünk így, hogy másokat lenyűgözzünk vagy igazoljuk magunkat, hanem mert Jézus szeretete munkálkodik bennünk – és ez nekünk is öröm, könnyebbség a mindennapokban. Ha valóban így élünk, az emberek kérdezni fognak. Kérdezni fognak, mert látják, hogy van bennünk valami, amit érdemes megismerni. És akkor, amikor kérdeznek, készen állhatunk elmondani: ez az öröm és béke Krisztustól származik.

Tanúságtételünk tehát nem egyszerűen egyéni elhatározás vagy küldetés, hanem válasz a Szentlélek meghívására. Ez a Lélek ad erőt, hogy életünk egyre inkább tanúságtétel legyen az örömhírről. Mert a legnagyobb hirdetése az evangéliumnak nem a szó, hanem a cselekvő szeretet.

Miklós Laura, Székesfehérvár